

Fouten,

Iedereen maakt ze wel eens, sommige veel, sommige maken grote fouten, anderen weer alleen belangrijke, al met al in de sport is het vaak zo, wie de minste fouten maakt wordt kampioen, dus ook in de duivensport.

Zo had ik zelf, na de diefstal van de kweekduiven in 1984, het wel even helemaal gehad met de duivensport, eigenlijk niet meteen maar pas naar een jaar, vooral omdat ik toen de ellende overzag van een jaar ploeteren en dan vooral met de gezondheid van de duiven.

De oorzaak van die ellende met de gezondheid was dat ik links en rechts duiven van mijn soort ging bij ging halen, fout, in wat voor omstandigheden ook, duiven aan-schaffen of bijhalen moet je weloverwogen doen en gezondheid is één van de eerste vereisten, ook al krijg je ze voor niets, ongezonde jongen, ook al hebben ze een af-stamming om van te watertanden, zijn waardeloos en geven niets dan ellende.

Door dat geploeter besloot ik toen om over te stappen naar de grote fond (overnacht). Nou dat werd me wat, vrienden en kennissen uit mijn omgeving waarschuwden me van tevoren al dat het niet ging lukken, vooral door mijn karakter, de rust die deze tak van de sport uitstraalt paste totaal niet bij me, te driftig, te ongedurig, te fel. Een grote fout, ik had dat zelf moeten inzien, maar ja je wilt wat.

Ik stapte over omdat ik dacht dat het fondspel gemakkelijk was, fout gedacht, je hoefde niet meer schoon te maken, de bak vol met voer, de hele dag los enz., och U kent het wel.

Fout en nogmaals fout, natuurlijk had ik beter moeten weten, maar ja je wilt wat.

En dan de vluchten, 10 dagen broeden, jongen van een week, weduwnaars niets waard om over weduwduivinnen maar helemaal niet te praten, minimaal 3 weken rust voor een vlucht, een fluitje van een cent en ik hield tijd over, maar de fouten stapelden zich op en werden groter.

En weet je wat het vreemde ervan was, ik zag het zelf niet en deed volop mee in het inkorf lokaal om uren te praten over de vlucht, over dat we niet vroeg zaten maar wel zowat alles thuis hadden, over dat we zelfs een kopprijs maakten ondanks het slechte weer en dat we daarom tevreden waren met die enige prijs.

En de verzorging van de duiven thuis of die nog thuis moesten komen, die redden zich toch wel, de bak zat vol met voer, de kleppen los en meestal stonden die dan de andere dag nog los, fout, fout en nogmaals fout.

Eigenlijk was het hele fondspel voor mij één grote fout, ik dacht te gemakkelijk over sport en dan over een onderdeel van de duivensport.

Ook in het grote fondspel moet je scherp en alert zijn en natuurlijk vooral ook met de tijd meegaan, eigenlijk zit er nauwelijks verschil tussen programma spelers en fond spelers, vooral niet tussen de goede, achteraf geloof ik dat ik de fouten en de misère niet wilde zien, het fondleven beviel me wel.

De ommekeer kwam toen mijn zoon zonodig duivenliefhebber wilde worden.

Hij moest eigen hokken hebben, nou die kwamen er, achter de bestaande hokken met het front naar het noorden, fout? helemaal niet, maakt namelijk helemaal niets uit.

Datzelfde hokje bestaat nog steeds en wordt gebruikt om de jonge duiven te spenen

die verstuurd moeten worden en het heeft nog steeds dezelfde eigenschappen namelijk dat de duiven er zonder noemenswaardige verzorging er ongelooflijk goed en gezond uitzien, misschien is het wel een grote fout van ons dat we dat hokje niet gebruiken om uit te vliegen.

Dat achter het grote hok had nog meer voordelen, het was namelijk maar 10 meter van het terras vanwaar oma en opa woonden, natuurlijk werd oma meteen hoofdsponsor.

De resultaten waren meteen ongelooflijk goed, zo goed dat er zelfs voor het generaal kampioenschap gestreden werd zowel in de club als in de kring.

Het kampioenschap bestond er in die tijd nog uit dat er naast de vluchten tot 700 km. ook een overnacht vlucht telde, Bordeaux 945 km.

En omdat de punten hard nodig waren voor dat kampioenschap moest er ingekorfd worden.

Het kwam goed uit dan konden we samen wachten op de duiven want als fondvlieger moest ik natuurlijk ook inkorven, het verschil zat hem alleen in de hoeveelheid.

Piet had er 1 mee, een matig bont duifje die nooit miste maar ook nooit kop deed, zelf had ik 25 specialisten mee, wel jaarlingen maar toch.

's Morgens vroeg was iedereen present, Oma, Marijke (z'n moeder) en wijzelf, het werd een behoorlijk zware vlucht waarop om 10 uur de eersten in de omtrek vielen.

Half elf zagen we een bont duifje aankomen en ik begon te fluiten om hem binnen te halen, hij kwam wel naar beneden maar schoot over het dak naar Piet z'n hok, Oma gilte het uit, Marijke stond te dansen en Piet schreeuwde om de klok die natuurlijk in mijn hok stond.

En ik ..., ik stond perplex en U kunt de verhalen in het inkorflokaal en verjaardagen daarna voorstellen, zelfs jaren later moest ik het nog horen.

Natuurlijk was dat niet de oorzaak van het einde van m'n fond- carrière, maar toch.

Dat "einde" was eigenlijk het eerste goede besluit en de eerste keer dat ik na de diefstal geen fout maakte, ik had er natuurlijk nooit aan moeten beginnen .

Achteraf dacht ik waren die fouten wel zo groot, ook omdat ik gewoon tevreden was ondanks dat de resultaten maar matig waren en tevreden wil wat zeggen , tevreden zijn is erg belangrijk, dat maakt je sport leuker.

En nu jaren later maken we nog fouten, ondanks de 57 jaar ervaring, we proberen ze alleen zo klein mogelijk te houden maar soms denk ik hoe is het mogelijk dat ik dat of dat zo gedaan heb, wat dom, maar ja het hoort erbij.

Een ander probleem wat we nu hebben is de roofvogel, dat hebben we al jaren, maar dit jaar is extreem, als ik dit schrijf einde Juni 2009 zijn er rond de 50 opgevreten, of dood gevlogen tegen de ramen en hij of eigenlijk zij valt er nog zowat dagelijks tussen, er is er één van de klep gegrepen die thuis kwam van de vlucht, 1 meter naast me en ik was echt totaal van slag ik had dat niet voor mogelijk gehouden, daarna één van het dak die ook thuis kwam van een vlucht en dat was een duivin die dit jaar reeds 3 x eerste van het hok was. Ik vraag me steeds af doen we wat fout en wat moeten we doen om daarvan af te geraken.

En weet U, het doet me wat, vooral als zo'n duif z'n best doet om thuis te komen om dan opgevreten te worden, ik kan daar slecht tegen, ik lig er wakker van, ook omdat ik van m'n duiven houdt en dan bedoel ik echt houden.

Dat was even tussendoor omdat ik het gewoon even kwijt moest.

Om op de fouten terug te komen, ik kan u wel een tip geven, fouten maken is normaal en is meestal ook niet zo erg als U dacht, want hoe vaak is het niet voorgekomen dat er fouten gemaakt werden en de duiven zogenaamd niet goed waren en dat ze ondanks de zorgen als raketten naar huis kwamen?

Het allerbelangrijkste is dat U van de gemaakte fouten leert.

Succes,

Co Verbree

ZONDER NADRIJKELIJKE VOOAFGAANDE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN
DHR. C. VERBREE OF P.V. DE WOUDEVLIEGERS IS HET NIET TOEGESTAAN DIT ARTIKEL
TE PUBLICEREN, KOPIEREN, REPRODUCEREN VOOR GEBRUIK OP UW OF DE WEBSITE
VAN IEMAND ANDERS.